

250

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΑΕΙ-
ΜΝΗΣΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΧΑΡΑΚΤΙΚΗΣ
ΓΙΑΝΝΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 6-20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1958

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΕΝ ΑΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ. ΩΣΤΟΣΟ, ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΠΟΥ ΕΚΘΕΤΟΥΜΕ ΕΔΩ, Ο ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΣ ΘΕΑΤΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΛΕΨΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΥ ΚΑΙ Ν' ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΤΟ ΑΥΣΤΗΡΟ ΥΦΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, Ν' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΙΩΝΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ.

Ο ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ ΖΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ. ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΦΥΓΕ, ΔΕΝ ΠΑΨΑΜΕ ΝΑ ΡΩΤΟΥΜΕ ΣΙΩΠΗΛΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ: «ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΡΑΤΤΕΝ ΕΚΕΙΝΟΣ;» ΑΛΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΤΟΝ ΦΕΡΝΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟΤΕΡΟ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ. Η ΘΕΛΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΠΟΥ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΔΩ, Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑΣ, Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΑΦΟΣΙΩΣΗ, Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, Η ΑΚΡΑ ΕΥΘΥΤΗΤΑ, ΝΑΙ! ΑΥΤΕΣ ΕΙΤΑΝ ΟΙ ΑΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΠΟΥ ΧΑΣΑΜΕ. ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΒΓΗΚΑΝ ΑΠ' ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ Ν' ΑΝΑΦΩΝΗΣΟΥΝ: «ΑΥΤΟΣ ΕΙΤΑΝ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΑΣ!» ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ, ΤΗ ΜΕΓΑΛΟΔΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΧΗΣ ΤΟΥ.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΦΥΓΕ. ΤΩΡΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ΠΟΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΡΟΛΑΒΕ ΝΑ ΔΙΑΙΩΝΙΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΑΣ ΤΟΝ ΠΗΡΕ. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΑΣ ΤΟΝ ΑΠΟΔΙΔΕΙ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

1894. Ἰουλίου 21. Γεννιέται στήν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Στερνοπαίδι τοῦ Διονυσίου Κεφαλληνοῦ ἀπό τῆ Ζάκυνθο καί τῆς Βιργινίας Κεφαλληνοῦ, τὸ γένος Πατούνα, ἀπὸ τῆ Χίο.

1912. Ἰουνίου 16. Παίρνει τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Ἀβερωφείου Γυμνασίου τῆς Ἀλεξάνδρειας.

1912. Φθινόπωρο. Ἐγγράφεται στὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Γάνδης (Βέλγιο) γιὰ νὰ σπουδάσει μηχανικὴ.

1913. Θέρος. Ἐγκαταλείπει τὶς ἐπιστημονικὲς σπουδές του στὸ Βέλγιο καί πηγαίνει στὸ Παρίσι νὰ ἐπιδοθεῖ στὴ ζωγραφικὴ.

1914. Παρακολουθεῖ μαθήματα ζωγραφικῆς στὴν Ἐθνικὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν στὸ Παρίσι. Ἡ κήρυξη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου τὸν ἀναγκάζει νὰ γυρίσει στὴν Αἴγυπτο.

1918. Ἐναφεύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου εἶχε παρακολουθήσει μαθήματα ζωγραφικῆς στὴν Αἰγυπτιακὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Καῖρου (διευθυντῆς ὁ Γάλλος Gabriel Biessy). Περνᾷ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πηγαίνοντας γιὰ τὴ Γαλλία.

1919. Ἐγκαθίσταται στὸ Neuilly.

1919. Δεκέμβριος. Ἐπανεγγράφεται στὴν Ἐθνικὴ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν στὸ Παρίσι.

1921. Ἐγκαθίσταται στὸ Saint-Cloud. Συνδέεται μὲ τὸ χαράκτη Gabriel Belot (γεν. 1882).

1922. Joseph Rivière, «Mer Océane». Avec 35 lettrines et 20 gravures dessinées et gravées sur bois par Jean Kefalinos. Édition de Soy-Mesme. Paris, MCMXXII.*

1924. Νοεμβρίου 6. Παντρεύεται στὸ Παρίσι τὴ δεσποινίδα Marie-Suzanne-Victorine, θυγατέρα τοῦ Louis καί τῆς Victorine Gamez, ἀπὸ τὴ Reims.

1924-30. Ἐγκαθίσταται στὸ Cinq-Mars la Pile (Τουρραίνη), σὲ ιδιόκτητη ἔπαυλη μὲ μεγάλο κήπο. Ἀσχολεῖται μὲ τὴν κηποτεχνία. Τὰ καλοκαίρια ἐπισκέπτεται τὴ Βρετάνη.

1924. Anatole France, «Sur la pierre blanche». Gravures sur bois par Jean Kefalinos. Paris, 1924. «La Connaissance.»

* Δίδεται ὁ ἀκριβὴς τίτλος τῶν βιβλίων πού φιλοτέχνησε καὶ εἰκονογράφησε ὁ Κεφαλληνός. Ἀναγράφεται τὸ ἔτος πού κυκλοφόρησε τὸ βιβλίο.

1925. Τὸ ὄνομά του γίνεται πρώτη φορά γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἓνα μελέτημα τοῦ Κώστα Βάρναλη στὸ περιοδικὸ «Φιλικὴ Ἑταιρία» (χρονιὰ Α', φυλλάδιο 1, Ἰαν. 1925).

1927. Georges Duhamel, «Mémorial de Cauchois». Avec trois bois gravés par Jean Kefalinos. Collection première des Éditions de la Belle Page. 34, Boulevard des Italiens, IXe, Paris.

1930. Ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα, προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Κώστα Δημητριάδη, γιὰ νὰ διεκδικήσει τὴν ἔδρα τῆς χαρακτικῆς στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν.

1930-31. Διαμένει λίγον καιρὸ στὴ Ζάκυνθο, ὕστερα στὴν Ἀλεξάνδρεια, καὶ τέλος στὴ Μύκονο (Ἀνω-Μερὰ) γιὰ ὀκτώ κάπου μῆνες.

1932. Μάρτιος. Διορίζεται καθηγητὴς τοῦ Ἐργαστηρίου Χαρακτικῆς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Ὁργανώνει τὸ ἐργαστήριον καὶ ἀρχίζει νὰ διδάσκει τὴν ξυλογραφία. Πιὸ ὕστερα, κατανέμει τὶς σπουδὲς τῆς χαρακτικῆς σὲ τέσσερα χρόνια. Α' χρόνος: Ξυλογραφία σὲ ὄρθιον καὶ πλάγιον ξύλον.— Β' χρόνος: Σκιότυπο (camaïeu), ἔγχρωμη ξυλογραφία, βελόνι (pointe-sèche).— Γ' χρόνος: Χαλκογραφία (eau-forte, vernis mou, aqua tinta). Λιθογραφία.— Δ' χρόνος: Ἐφαρμογὴ τῆς χαρακτικῆς στὴν τυπογραφία. Τέχνη τοῦ βιβλίου.

1932. Π-Γιῶργη Μοάτσου, «Ἡ Πορφύρα». Ἀλεξάνδρεια.

1932. Δεκέμβριος. Μετέχει σὲ μιὰν ἐκθέσιν σχεδίων καὶ ἔργων χαρακτικῆς, στὴν αἴθουσα ἐκθέσεων «Στούντιο» τῆς Ἀθήνας· ἐκθέτει μερικὰ χαρακτικὰ ἀπὸ εἰκονογραφῆσεις βιβλίων.

1933. Δημοσιεύει στὴ «Νέα Ἑστία» (1 Ἰαν.) μιὰ μελέτη μετὸν τίτλον «Τυπογραφία-Χαρακτικὴ», ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς τὸ μοναδικὸ του δημοσίευμα.

1939. Ἐκθέτει στὴν Πανελλήνιον Καλλιτεχνικὴ Ἐκθέσιν τὴν «Μπανανιά», τὴν «Τσάτσα», τὸ «Ἄλογο» καὶ σελίδες ἀπὸ τὴν «Mer Océane» τοῦ J. Rivière.

1939. Δεκέμβριος. «Ὁ θάνατος τοῦ Μέδικου» τοῦ Π. Πρεβελάκη. Ξυλογραφίαις Γιάννη Κεφαλληνοῦ. Ἀθήνα MCMXXXIX.

1940. Ἐκθέτει στὴν Πανελλήνιον Καλλιτεχνικὴ Ἐκθέσιν τὸ «Πορτραῖτον τοῦ Καμπάνη» καὶ τὸν «Ταῦρον»· τὴν «Κουκουβάγια» καὶ τὸ «Πεῦκον» (ἀπὸ τὸ «Παγώνιον»)· τὸν «Τζουλιάνον» καὶ τὴν «Σιμονέτταν» (ἀπὸ τὸ «Θάνατον τοῦ Μέδικου»).

1940. «Ἑλληνικοὶ Χοροί». Συλλογὴ Χ. Σακελλαρίου. Ἀγγλικαὶ μεταφράσεις Θ. Στεφανίδη. Ἀθήνα.

1941. Π. Πρεβελάκη, «Ἡ πιὸ γυμνή ποίηση». Ἀθήνα, 1941.
 Π. Πρεβελάκη, «Ὁ Γκρέκο στὴ Ρώμη». 1941, Ἔκδοση Ἄε-
 τοῦ, Ἀθήνα.
1942. Ἐκθέτει στὴν «Ἐπαγγελματικὴ Καλλιτεχνικὴ Ἐκθε-
 ση» μερικὲς ξυλογραφίες καὶ τρία σχεδιάσματα ἐμπνευσμένα
 ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τοῦ λιμοῦ. Οἱ Ἴταλοὶ καταστρέφουν δυὸ ἀ-
 πὸ τὰ σχεδιάσματα αὐτὰ καὶ φυλακίζουν τὸν καλλιτέχνη.
1943. «Τὸ Παγώνι.» Κείμενο Ζαχαρία Παπαντωνίου, ξυλο-
 γραφίες Γιάννη Κεφαλληνοῦ. Ἀθήνα, 1943. Τυπογραφία Γιάν-
 νη Κεφαλληνοῦ. (Τὸ ἔργο τὸν εἶχε ἀπασχολήσει ἀπὸ τὰ 1939.)
1945. Παντελῆ Πρεβελάκη, «Παντέρμη Κρήτη», Ἀθήνα, 1945.
 Χρήστου Ζαλοκώστα, «Ροῦπελ», Ἀθήνα, 1945. Ν. Καζαν-
 τζάκη, «Ἀσκητικὴ - Salvatores Dei» Ἀθήνα, MCMXLV.
1946. Δεκέμβριος. Ἐκθέτει ὅλες τὶς ξυλογραφίες ἀπὸ τὸ «Πα-
 γώνι» στὴν αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, στὸ πλαί-
 σιο τῆς 10ῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βιβλίου.
1948. Ἐκθέτει στὴν Πανελλήνιον Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεση διά-
 φορα κοσμήματα καὶ λεττρίνες ἀπὸ βιβλία του, τὴν Pietà ἀ-
 πὸ τὴν «Παντέρμη Κρήτη», τὸ «Μέγα Ἀλέξανδρον», τὸν «Ἄη
 Γιάννη», τὸ «Ἄλογον» (γιὰ δευτέρην φορά) κ.ά.
1949. Χρήστου Ζαλοκώστα, «Τὸ Χρονικὸ τῆς Σκλαβιάς», Ἐκ-
 δόσεις Ἄλφα I.M. Σκαζίκη.
1950. Ἀρχίζει νὰ μελετᾷ μιὰ μνημειώδη ἔκδοση τῶν «Βου-
 κολικῶν Ἐπῶν» τοῦ Θεοκρίτου. Δημιουργεῖ νέον τύπον τυπο-
 γραφικοῦ στοιχείου.
1950. Σικελιανοῦ, «Θυμέλη». Collection de l'Institut Fran-
 çais d'Athènes.
- 1950-52. Σχεδιάζει τὸ γραμματόσημον μὲ τὸν «Ἐφηβὸν τοῦ
 Μαραθῶνος» καὶ τὰ γραμματόσημα ποὺ ἔγιναν γνωστὰ ὡς
 σειρές: τῶν Ἑλληνικῶν Προϊόντων, τῆς Ἀνασυγκροτήσεως,
 τῆς Ἀρχαίας Τέχνης.
1951. Φιλοτεχνεῖ τὸ Πρόγραμμα ἑορτασμοῦ τῆς 1900ῆς ἐπε-
 τείου τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἑλλάδα καὶ
 σχεδιάζει τὰ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα.
1952. Παντελῆ Πρεβελάκη, «Τὸ Ἱερὸ Σφάγιον», τραγωδία.
 Ἄετὸς 1952, Ἀθήνα.
- 1953-55. Φιλοτεχνεῖ τὸ μνημειῶδες λεύκωμα «Δέκα Λευκαὶ
 Λήκυθοι τοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν» μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν μαθη-
 τῶν του Λουτζας Μοντεσάντου, Γιώργου Βαρλάμου καὶ Νίκου
 Δαμιανάκη.

1954. Ὀκτώβριος. Ἐκλέγεται διευθυντὴς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Ἀναλαμβάνει μὲ ζῆλο τὴν ἀναμόρφωση τοῦ ἰδρύματος καὶ ἐκπονεῖ μὲ τοὺς συναδέλφους του τὸν νέον ὄργανισμὸ (Νόμος 3813/1958) ποὺ δημιουργεῖ τὰ φροντιστήρια ἐφηρμοσμένων τεχνῶν.

1956. Ἀπριλίου 26. Παρουσιάζει μὲ τρόπο πανηγυρικό, στὴν αἴθουσα τῶν θεωρητικῶν μαθημάτων τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, τὶς χαρακτηριστικὰ πλάκες καὶ τοὺς πίνακες ἀπὸ τὶς «Δέκα Λευκὲς Ληκύθους». Στὴ στοιχειοθέτηση τῆς Εἰσαγωγῆς τῆς Σέμνης Καρούζου ἔχει χρησιμοποιήσει τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα «Θεοκρίτου» ποὺ σχεδίασε ὁ ἴδιος.

1956. Ὀκτώβριος. Ἐπανεκλέγεται διευθυντὴς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν.

1956. Δεκέμβριος. Παντέλῃ Πρεβελάκη, «Τὸ Χρονικὸ μιᾶς Πολιτείας». Ἐκδότης Διόνυσος.

1957. Φεβρουαρίου 27. Ὁ Γιάννης Κεφαλληνὸς πεθαίνει σὲ ἡλικία 63 χρόνων. Κηδεύεται μὲ δημοσίᾳ δαπάνη ἀπὸ τὸν ἱερό ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Καρύστη καὶ ἐνταφιάζεται στὸ Ἀΐνιον Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν σὲ τάφο ποὺ παραχωρεῖ τιμητικὰ ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

1. Προσωπογραφία τοῦ Ζαχαρία Λ. Παπαντωνίου.
Ευλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο. Μισοτελειωμένη.
2. Δέντρο. Ἐγχρωμο σχέδιασμα ἔτοιμο γιὰ χάραξη σὲ ξύλο.
3. Δέντρο. Ἀκουαρέλλα.
4. Σύννεφα πάνω στὴν Ἀθήνα. Ἀκουαρέλλα.
5. Μυκονιάτικο θαλασσινὸ τοπίο. Χρωματιστὰ μολύβια.
6. Μυκονιάτικο θαλασσινὸ τοπίο. Ἀντίτυπο ἀπὸ τὸ πρῶτο ξύλο πολύχρωμης ξυλογραφίας. Πρβλ. με ἀριθ. 5.
7. Μυκονιάτικο στεριανὸ τοπίο. Χρωματιστὰ μολύβια.
8. Ἀθηναϊκὸ τοπίο. Σινικὴ μελάνη ἀραιωμένη.
9. Ξερολιθιῆς στὴ Μύκονο. Χρωματιστὰ μολύβια.
10. Μυκονιάτικο βουνίσιο τοπίο. Χρωματιστὰ μολύβια.
11. Μυκονιάτικο βουνίσιο τοπίο. Ἀντίτυπο ἀπὸ τὸ πρῶτο ξύλο ἐγχρωμης ξυλογραφίας. Πρβλ. με ἀριθ. 10.
12. Πεῦκα. Σινικὴ μελάνη ἀραιωμένη.
13. Ἐλαιώνας με τὸν Ὑμηττὸ στὸ βάθος. Μολύβι.
14. Προσωπογραφία τῆς δ. Νταίζης Κεφαλληνοῦ.
Χρωματιστὰ μολύβια.
15. Σπουδὴ ἀπὸ ξερολιθιῆς στὴ Μύκονο. Χρωματιστὰ μολύβια.
16. Προσωπογραφία τοῦ Κ. Π. Καβάφη. Σχέδιασμα με σινικὴ μελάνη.
17. Σπουδὴ ἀπὸ βράχια στὴ Μύκονο. Χρωματιστὰ μολύβια.
18. Προσωπογραφία τῆς Κας Σουζάννας Ι. Κεφαλληνοῦ.

19. Προσωπογραφία τοῦ Μιχαήλ Καμπάνη. Σχεδίασμα μὲ μολύβι.
20. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Καθεδρική τῆς Chartres. Ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
21. Ὁ Ταῦρος. Ἐγχρωμη ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
22. Ἡ Μπανανιά. Ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
23. Προσωπογραφία τοῦ Μιχαήλ Καμπάνη. Ἐγχρωμη ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
24. Ἡ Τσάτσα. Ἐγχρωμη ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
25. Μακέττα καὶ ξώφυλλο γιὰ μιὰ μνημειώδη ἔκδοση τῆς «Ὀδύσσειας» τοῦ Ὀμήρου.
26. Γυμνὸ. Σχεδίασμα γιὰ μιὰ μνημειώδη ἔκδοση τῶν «Βουκολικῶν» τοῦ Θεοκρίτου.
27. Κεφάλι κοριτσιοῦ. (Ἀπὸ ἀρχαῖο πηλόπλαστο.) Pointe-sèche (βελόνι).
28. Ἐξι πίνακες ἀπὸ τὸ βιβλίον «Δέκα Λευκαὶ Λήκυθοι τοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν». Χαράγματα σὲ χαλκὸ καὶ σὲ ξύλο. Πρωτότυπα τυπογραφικὰ στοιχεῖα.
29. Κεφάλι κοριτσιοῦ. (Ἀπὸ ἀρχαῖο πηλόπλαστο.) Burin (καλέμι).
30. Γυμνὸ μὲ κύκνο. Ξυλογραφία γιὰ τὰ «Βουκολικά». Βλ. ἀριθ. 26.
31. Μακέττα γιὰ τιμητικὸ δίπλωμα.
32. Τὸ Ἄλογο. Σχέδιο.
33. Τὸ Ἄλογο. Ξυλογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο.
34. Τιμητικὸ δίπλωμα. Ἐγχρωμη ξυλογραφία.
35. Τράγος. Χαλκογραφία.
36. Ὀκτὼ πίνακες καὶ δυὸ σελίδες (ὁ μεγάλος τίτλος καὶ ὁ κολοφώνας) ἀπὸ τὸ βιβλίον «Τὸ Πα-

- γώνι» τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου. Ἐγχρωμες
ξυλογραφίες.
37. Προμετωπίδα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Παντέρμη Κρή-
τη» τοῦ Π. Πρεβελάκη.
 38. Ὁ Τζουλιάνο Ὁ Μένδικος. (Ἀπὸ πίνακα τοῦ Μποτ-
τιτσέλλι.) Ξυλογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο γιὰ τὸ βι-
βλίο «Ὁ Θάνατος τοῦ Μένδικου» τοῦ Π. Πρεβε-
λάκη.
 39. Ἀπόλλων. (Ἀπὸ ἀρχαῖο ἄγαλμα.) Ξυλογραφία
σὲ ὄρθιο ξύλο.
 40. Τιμητικὸ δίπλωμα. Ἐγχρωμη ξυλογραφία.
 41. Ἡ Σιμονέττα. (Ἀπὸ πίνακα τοῦ Πιέρο ντὶ Κό-
ζιμο.) Ξυλογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο γιὰ βιβλίο. Βλ.
ἀριθ. 38.
 42. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. (Ἀπὸ ἀρχαῖο νόμισμα.)
Ξυλογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο.
 43. Ὁ Θεοτοκόπουλος. (Ἀπὸ νομιζόμενη αὐτοπρο-
σωπογραφία του.) Ξυλογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο
γιὰ τὸ βιβλίο «Ὁ Γκρέκο στὴ Ρώμη» τοῦ Π.
Πρεβελάκη.
 44. Ἀρχικὸ γράμμα ἀπὸ τὸ βιβλίο ἀριθ. 38. Ξυλο-
γραφία σὲ ὄρθιο ξύλο.
 45. Παννῶ μὲ διάφορες ξυλογραφίες σὲ ὄρθιο ξύλο
ἀπὸ τὰ βιβλία: (α, β) Georges Duhamel, «Mé-
morial de Cauchois», (γ) Anatole France,
«Sur la pierre blanche», καὶ (δ, ε, ζ) Joseph
Rivière, «Mer Océane».
 46. Παννῶ μὲ διάφορες ξυλογραφίες σὲ ὄρθιο ξύλο ἀ-
πὸ τὰ βιβλία: (α) Νίκου Καζαντζάκη, «Ἀσκη-
τική», (β, ζ) Π. Πρεβελάκη, «Ὁ Γκρέκο στὴ
Ρώμη», (γ) Χρήστου Ζαλοκώστα, «Ροῦπελ»,
καὶ (δ, ε) Π. Πρεβελάκη, «Ὁ Κρητικός».
 47. Παννῶ μὲ διάφορες ξυλογραφίες σὲ ὄρθιο ξύλο
ἀπὸ τὰ βιβλία: (α, γ, δ, ε, ζ) Joseph Rivière,

«Mer Océane», καὶ (β, η) Anatole France,
«Sur la pierre blanche».

48. Ὁ Ἅγιος Παῦλος. (Ἀπὸ πίνακα τοῦ Θεοτοκό-
πουλου.) Ξυλογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο.
49. Τὸ Σπαθὶ καὶ τὸ Λουλούδι. Ξυλογραφία σὲ ὄρ-
θιο ξύλο. Κόσμημα ἀπὸ τὸ βιβλίον ἀριθ. 38.
50. Δέντρο. Ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
51. Ἡ Τσάτσα καθιστή. Ἐγχρωμη ξυλογραφία σὲ
πλάγιο ξύλο.
52. Οἱ Μαοῦνες. Ξυλογραφία σὲ πλάγιο ξύλο.
53. Προσωπογραφία τῆς Κας Σουζάννας I. Κεφαλ-
ληνοῦ. Σαγγοῦτνα.
54. Ὁ Φιλόσοφος. (Ἀπὸ πίνακα τοῦ Ρέμπραντ.) Ξυ-
λογραφία σὲ ὄρθιο ξύλο.
55. Ναῦτες μὲ δίχτυα. Ἀκουαρέλλα.
56. Βρετόνοι θαλασσινοί. Ἀκουαρέλλα.
57. Θαλασσινὸς μὲ κόκκινο ροῦχο. Ἀκουαρέλλα.
58. Βάρκα. Ἀκουαρέλλα.
59. Ταρσανὰς στὴ Βρετάνη. Ἀκουαρέλλα. Μισοτε-
λειωμένη.

ΠΡΟΘΗΚΕΣ

- Μερικὰ ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ φιλοτέχνησε ὁ Κεφαλ-
ληνός.
- Τετράδια μὲ σχεδιάσματα.
- Σκόρπια σχεδιάσματα.
- Μικρὰ χαρακτηριστικά.
- Τυπογραφικὰ κοσμήματα χαραγμένα.
- Γραμματόσημα. (Ἐκτέλεση Ἐργοστασίου Γρα-
φικῶν Τεχνῶν («Ἀσπιώτη-Ἐλκα».)
- Χαρτονομίσματα (προσχέδια).
- Πλάκες ξύλου καὶ χαλκοῦ χαραγμένες.
- Κειμήλια (ἐργαλεῖα καὶ φωτογραφίες).

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ἀντίτυπα ἀπὸ τῆς ξυλογρα-
φίας ἢ ἀπὸ τὰ βιβλία «Παγώνι» καὶ «Λήκυθοι» παρακα-
λοῦνται νὰ ἀπευθύνονται στὸν Ἐφορο τῆς Ἐκθέσεως.